

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-221/18-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Mirjane Čačić i mr.sc. Inge Vezmar Barlek, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović-Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske banke za obnovu i razvitak, Z., kojeg prema općoj punomoći zastupa B. B., dipl. iur., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., kojeg zastupa S. D., odvjetnica iz Z., u predmetu radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 27. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/18-01-8, urbroj: 401-01/3-18-06 od 11. svibnja 2018.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe H. Š. za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika poništeno je rješenje Hrvatske banke za obnovu i razvitak broj 26/2017 od 21. prosinca 2017. i zainteresiranoj osobi, H. Š. odobreno je pravo na pristup preslici popisa svih korisnika kredita u razdoblju od 1. do 30. studenog 2017. uz iznose kredita te je naloženo tužitelju da u roku od 30 dana postupi u skladu s tim rješenjem.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu kojom se poziva na odredbu članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama i smatra da podnositelj zahtjeva zloupotrebljava prava propisana tim Zakonom. Smatra da tuženik u žalbenom postupku nije uzeo u obzir sve zahtjeve istog podnositelja upućene tužitelju te navodi da je već dostavio zatražene informacije koje sadrže petsto stranica teksta u kojima je bilo potrebno prekriti zaštićene osobne podatke te podatke koji su poslovna tajna. Poziva se na ranija rješenja tuženika kojima je utvrdio da zainteresirana osoba zloupotrebljava pravo na pristup informacijama i smatra da je tuženik propustio vrednovati specifičan položaj tužitelja. Ističe da je Zakon o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak lex

specialis te je tužitelj voljom zakonodavca određen kao posebna financijska institucija razvoja i izvozna banka koja odobrava kredite i izdaje bankarska jamstva što su neosporno bankarski poslovi. Poziva se na bankovna načela te smatra da se na njegovo poslovanje primjenjuju odredbe Zakona o kreditnim institucijama o bankovnoj tajni. Poziva se na odredbe Ugovora o funkcioniranju Europske unije te ističe da načelno javnosti na pristup svim informacijama Europske investicijske banke osim onima za koje postoji osnovan razlog za odbijanje zahtjeva. Smatra da iz odredbi Ugovora o funkcioniranju Europske unije očito proizlazi da bez obzira na uplatu javnih sredstava država članica u kapital Europske investicijske banke od Europske investicijske banke ne mogu se tražiti informacije koje podliježu ograničenjima o dostupnosti informacija. Smatra da na isti način u skladu sa Zakonom o HBOR-u ne mogu biti dostavljene informacije zaštićene bankovnom tajnom. Navodi da je u svezi s presudom ovog Suda broj UsII-101/15 podnesen prijedlog za podnošenje zahtjeva za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude koji je Državno odvjetništvo Republike Hrvatske prihvatilo, a o kojem Vrhovni sud Republike Hrvatske još nije donio odluku. Također ističe da je Državno odvjetništvo Republike Hrvatske usvojilo prijedlog i podnijelo zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćnih presuda ovog Suda broj UsII-128/17 od 3. kolovoza 2017., broj UsII-281/17 od 30. studenog 2017., broj UsII-282/17 od 7. prosinca 2017., broj UsII-277/17 od 30. studenog 2017., broj UsII-260/17 od 7. prosinca 2017. te presude broj UsII-261/17 od 7. prosinca 2017. Stoga predlaže da Sud prekine spor do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske jer smatra da se radi o prethodnom pitanju.

Naknadnim podneskom koji je u ovom sudu zaprimljen 20. rujna 2018. tužitelj se pozvao na odluku Suda Europske unije donesenu u predmetu C-90/18 kojim je zahtjev ovog Suda za prethodnom odlukom ocijenjen očito nedopuštenim, te je predložio postavljanje ponovljenog zahtjeva. Također je ponovio prijedlog za prekid spora do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske u svezi sa zahtjevom za izvanredno preispitivanje pravomoćne presude broj UsII-101/15 od 2. rujna 2015.

Sukladno odredbi članka 32. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) tužba je dostavljena na odgovor tuženiku i zainteresiranoj osobi.

Tuženik u odgovoru na tužbu smatra neodlučnim pozivanje tužitelja na rješenja kojima je utvrdio da zainteresirana osoba zlorabljiva pravo na pristup informacijama jer ova ocjena ovisi o okolnostima svakog konkretnog slučaja. Smatra da se u ovoj upravnoj stvari primjenjuju odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, a kako je riječ o informacijama koje se odnose na raspolaganje javnim sredstvima, to se poziva na odredbu članka 16. stavka 3. ovog Zakona prema kojem ove informacije trebaju biti dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Smatra da se tužitelj nepotrebno poziva na propise Europske unije jer je Zakon o pravu na pristup informacijama usklađen s pravom Europske unije. Predlaže da sud tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba dostavila je odgovor na tužbu kojim ističe da tužitelj nije kreditna institucija i da se time pogrešno poziva na obvezu čuvanja bankovne tajne te potražuje trošak sastava odgovora na tužbu u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima, odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

U ovom upravnom sporu tužitelj osporava primjenu mjerodavnog propisa, a utvrđene činjenice nisu sporne, zbog čega je Sud spor riješio bez održavanja rasprave sukladno odredbi članka 36. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba tražila pristup informacijama i to dostavu podataka svih korisnika kredita i iznosa kredita koje je tužitelj kreditirao u razdoblju od 1. do 30. studenog 2017. Ovaj zahtjev tužitelj odbija pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15.) kojom je propisano da će tijela javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži velik broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

Tuženik je osporenim rješenjem razmotrio objektivnu i subjektivnu komponentu moguće zloupotrebe prava na pristup informacijama te je utvrdio da u konkretnom slučaju ne proizlazi malicioznost postupanja zainteresirane osobe prilikom podnošenja zahtjeva niti je njegova namjera šikaniranje tijela javne vlasti te da zahtjev nije zlonamjerno intoniran niti sadrži insinucije u pogledu rada i djelovanja tijela javne vlasti. Tuženik je također ocijenio da tražena informacija ne predstavlja opterećenje koje bi ugrozilo redovito obavljanje djelatnosti tužitelja. Kako tražena informacija predstavlja informaciju o raspolaganju javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama tuženik je ocijenio da je ovakva informacija dostupna javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa.

Navedena stajališta koja je tuženik detaljno obrazložio osporenim rješenjem ovaj Sud u cijelosti prihvaća. Također ovaj sud ostaje kod prakse izražene u ranijim presudama na koje tužitelj upućuje u svojoj tužbi, a u kojima je navedeno da je tužitelj razvojna i izvozna banka u stopostotnom vlasništvu Republike Hrvatske osnovana sa svrhom kreditiranja, obnove i razvitka hrvatskog gospodarstva, a položaj, poslovi, vlasništvo, ovlaštenja i ustroj tužitelja kao posebne financijske institucije uređeni su Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak („Narodne novine“, broj: 138/06. i 25/13.). Prema odredbi članka 5. tog Zakona temeljni kapital tužitelja je 7.000.000.000,00 kn, a uplaćuje ga Republika Hrvatska iz državnog proračuna.

Iz navedenog proizlazi da su sredstva kojima tužitelj raspolaže sredstva državnog proračuna, odnosno javna sredstva, čime je zaključak tuženika prema kojem u konkretnom slučaju treba primijeniti odredbu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama pravilan i na zakonu utemeljen.

Tužitelj potpuno neosnovano izjednačava poziciju Europske investicijske banke sa svojom pozicijom budući da je riječ o dvije potpuno različite institucije na koje se primjenjuju različiti propisi. Navedeno proizlazi i iz rješenja Suda Europske unije broj C-90/18 na koji se tužitelj poziva. Kako je tijekom podnesenog zahtjeva za prethodnu odluku Sud Europske unije uputio zahtjev za dostavu dodatnih informacija na koje je ovaj Sud odgovorio, to u ovom upravnom sporu, koji se ne temelji na bitno drugačijim činjeničnim, odnosno pravnim okolnostima ne postoje razlozi za ponovno podnošenje istog zahtjeva.

Tužitelj također neosnovano predlaže da Sud ovaj upravni spor prekine do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske u svezi s podnesenim zahtjevom za izvanredno preispitivanje

pravomoćne presude broj UsII-101/15 od 2. rujna 2015. Navedeno iz razloga što postupak koji je u tijeku po izvanrednom pravnom lijeku ne predstavlja prethodno pitanje u smislu odredbe članka 44. Zakona o upravnim sporovima.

Zainteresirana osoba odgovorom na tužbu nije pridonijela načinu rješavanja ovog upravnog spora, zbog čega je odbijen njezin zahtjev za naknadu troška odgovora na tužbu.

Iz navedenih razloga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučeno je kao pod točkom I. presude, dok se odluka o troškovima spora temelji na odredbi članka 79. stavka 6. istog Zakona.

U Zagrebu 27. rujna 2018.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.